

CULTURES

M. Dolors Guàrdia s'estrena en la literatura infantil

► L'escriptora solsonina enceta les aventures d'«El gos petaner», que vol convertir en una col·lecció, situant-les a la Fira de Sant Isidre

PEPA MAÑÉ VALL DE VILARAMÓ, MANRESA

■ La solsonina Maria Dolors Guàrdia Rubies ha publicat onze llibres (novel·la, biografies, un diari), a més de participar en el col·lectiu literari Lola Palau i escriure cada setmanal'article de La Simoneta a **Regió7**. Però fins ara no s'ha estrenat en la literatura infantil, i això que el personatge del gos petaner l'acompanya des que el van inventar per als seus fills, en Marc i la Laia, i que ara dedica el conte publicat, *El gos petaner a la fira de Solsona*, a la seva néta.

La presentació d'aquest volum, il·lustrat per Maria Vidal, de Cardedeu, es farà avui (19 h), al Teatre Comarcal de Solsona, justament en el marc de la Fira de Sant Isidre, ja que és el Consell Comarcal del Solsonès qui l'edita. Per assistir a l'acte, cal fer reserva prèvia a entrades.turismesolsones.com.

Guàrdia, que va treballar sis anys a l'institut Pius Font i Quer de Manresa i una vintena al Francesc Ribalta de Solsona, explica que el personatge va néixer perquè «als nens els agrada escoltar entremaliadures, i les conclusions dels fets permeten reflexionar. I, quan queda malparat i necessita

Maria Dolors Guàrdia llegeix el conte a la seva néta

ARXIU PARTICULAR

algú que l'ajudi i, pobret, no ho troba, això permet motivar les emocions. A més, el petaner té els dos significats: que no té raça i que fa pets, i les onomatopeies «Pum purrumpum pum pum» fan que els infants estiguin pendents».

La solsonina comparteix una anècdota de la directora de la biblioteca, Ester Barniol, «que és exalumna meua i participarà en la presentació»: la seva filla, en acabar de llegir el conte, li va dir: «mare, si no fos per teva al·lèrgia, el gos petaner me'l quedaria jo».

Guàrdia diu que li va emocionar: «la neta pensa en la mare, i també en el gos, que és símbol de les persones que són diferents».

La intenció de les autores, tant de Guàrdia com de Vidal, és convertir les històries del gos petaner en una col·lecció, situant-lo en totes les festes de Solsona (festa major, carnaval...) i dels pobles de la comarca, entre d'altres. «Si algú està interessat en un conte personalitzat, també es pot fer», apunta. De fet, ja tenen dos encàrrecs per tirar endavant el projecte.

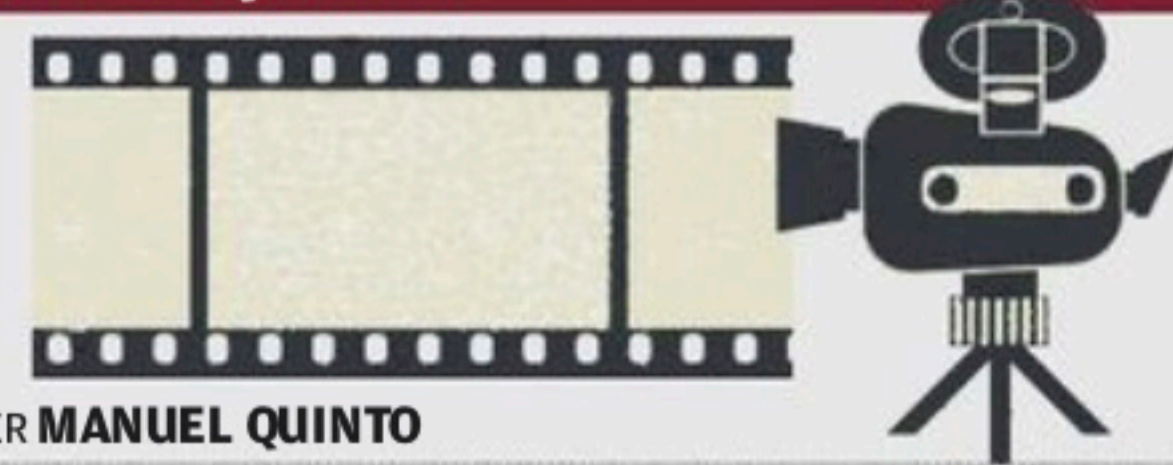

AJUNTAMENT DE SÚRIA

Josep Pedrals transmet l'emoció dels versos de Salvador Perarnau, a Súrria

Els versos del surienc Salvador Perarnau (1895-1971) van omplir el parc Macary i Viader de Súrria dimecres passat amb el recital *La carn, tranquil·la; l'esperit, no tant*, a càrrec del conegut poeta i rapsode barceloní Josep Pedrals. Aquesta trobada simbòlica entre els dos autors va generar moments d'alta intensitat poètica que van ser reconeguts amb llargs aplaudiments del públic al final de l'acte, que es pot visionar al canal de l'Ajuntament a YouTube.

CINEMAQUINTO

PER MANUEL QUINTO

Berlanga: «La vaquilla»

■ La col·lecció «Voz Imagen» de l'Editorial Aymà publicava l'any 1978 un volum especial titulat *Films que nunca veremos*, amb projectes considerats impossibles d'autors com Fellini, Resnais o Kurosawa. Un dels capítols estava dedicat a un tractament cinematogràfic de Berlanga i Azcona sobre la Guerra Civil en to de comèdia coral, que en principi portava per títol *Lafiesta nacional*. La idea va topar diverses vegades amb la censura - fins i tot es diu que el mateix Franco la va veure i rebutjar - i més tard amb problemes econòmics. El 1985, la Jet Films d'Alfredo Matas, gran amic de Berlanga, va gosar enfrontar-se amb les dificultats de la producció, amb els exteriors rodats a Sos del Rey Católico i un nombrós repartiment, encapçalat per Alfredo Landa, José Sacristán, Adolfo Marsillach, Agustín González i Amparo Soler Leal.

La idea inicial té la seva gràcia. Al front d'Aragó, les línies de l'exèrcit republicà i les dels nacionals estan separades per una poca distància. Els franquistes es preparen per celebrar les festes del patró del poble on es troben situats, i fan saber als enemics, per mitjà dels altaveus de propaganda, que hi haurà una mena de cursa de braus, però amb una vaqueta que tenen tancada en un corral. Un escamot de republicans s'introdueix al poble amb la intenció d'apoderar-se de la bestiola per cruspitar-se-la i, de passada, fer la guitza a l'adversari. Les peripècies dels infiltrats en territori hostil donen lloc a una sèrie de situacions en les quals l'humor s'acarnissa sobretot amb les institucions religioses i polítiques, però sense oblidar la condició

personal de cadascú. Al final - com quan tots es banyen despullats a la bassa o amb la rivalitat entre l'alferes i el Mariano per l'amor de la Guadalupe o quan els soldats d'ambdós bàndols s'intercanvien tabac per paper de fumar -, la humanitat passa per damunt de la rivalitat. Els satiritzats amb més mala bava són els capellans i els aristòcrates, els primers uns repressors i els segons uns corbs malànima.

Hi ha hagut pel·lícules sobre el front a la Guerra Civil, sigui des del costat dels franquistes, com *La fiel infanteria*, de Pedro Lazaga, o des del republicà, com *Liberataria*, de Vicente Aranda. Fins i tot n'hi ha de directors estrangers, com és el cas de *Tierra y libertad*, del britànic Kean Loach, o *Por quien doblan las campanas* de Sam Wood, sobre la famosa novel·la de Hemingway. Però el gran mèrit de *La vaquilla* és el registre de farsa amb el qual es contempla el conflicte espanyol. Anys abans de Berlanga, Robert Altman havia gosat fer bona gresca de la Guerra de Corea amb *M.A.S.H.* i Mike Nichols de la Segona Guerra Mundial a *Catch 22*.

Berlanga - amb l'ajut del seu guionista predilecte Rafael Azcona - va fer servir els records llunyans de quan li va tocar lluitar a la batalla de Terol. Malgrat que allò va ser una carnisseria, ell es mostra clarividenc quan declara: «De les trinxeres cap enre existien les ideologies, però entre trinxera i trinxera predominava la biologia». El film, que va ser el més car de la història del cine espanyol fins aquell moment, va constituir un bon èxit de taquilla, amb gairebé dos milions d'espectadors.

